Long, a sárkány

Meseregény

Long, a sárkány

Egy júniusi délután olyan forróság hevítette a játszóteret, hogy a gyerekek a liget lombsátrai alá menekültek. Csak Boldizsár pörgött lankadatlanul a homokozó közepébe állított faoszlop körül. Fél kezében púpozott fagylalttölcsért tartott, melyből sárgás-rózsaszínes erecske csordogált a tenyerére. Olvadozhatott, csöpöghetett kedvére a fagylalt, mert Boldizsárnak most sürgősebb elfoglaltsága akadt: ő volt a játszóteret hűtő ventilátor.

Amint így körbe-körbe forgott, aprócska forgószél támadt mellette. Boldizsár utánakapott, de az nyomban eltűnt a feje fölött. Amikor felnézett, hogy kövesse a szél irányát, észrevette, hogy a faoszlop, amely körül forgott, pillanatok alatt kizöldült, dús lombkoronát hajtott. A kisfiúnak még álmélkodni sem maradt ideje, mert a lombok közül hang hallatszott:

– *Ni háo*!

– Tessék? – kérdezte Boldizsár, kikerekedett szemekkel.

– Azt mondtam, „*ni háo!*”, vagyis „*jó napot!*”. Kérhetek egy nyalintást a fagylaltodból? – hangzott a fa irányából.

– I-igen... – felelte Boldizsár megszeppenve, és egyre a lombsátort kémlelte. Vajon ki, mi lehet a fagylaltjára áhítozó hang tulajdonosa?

Ekkor az egyik faág hirtelen feléje kúszott a levegőben, és hosszú nyelvet öltve belenyalt a fagylalttölcsérbe.

– Hmm... *Ping csi lin! Szie szie!* – csámcsogott elégedetten.

Ám csak egy pillanatig hihette Boldizsár, hogy a faág kóstolt bele a fagylaltba, és karattyolt valami érthetetlen bükkfanyelven, mert amikor felpillantott, a lombos nyúlvány végén egy huncut sárkányfejecske nézett vele szembe.

Boldizsár majdnem megijedt tőle. De csak majdnem. Mert a mókás kinézetű lény ábrázata olyan kedves volt, hogy az ijedség dolgavégezetlenül eloldalgott a fiú közeléből.

– Eddig még nem találtam olyan gyereket, aki megosztotta volna velem a fagylaltját. Te vagy az első. Gyere, segítek lehűteni a levegőt. Figyelj csak!

Azzal karmaival megragadta, kihúzta helyéből az alatta levő faoszlopot, és megpördült vele, mint a búgócsiga. Villámgyorsan körbeforogta a játszóteret, cikázó szelet kavarva maga körül. Boldizsár beleszédült a táncoló fa látványába. A játszótér egyből feléledt a tikkasztó forróságból.

– Most pedig itt az ideje, hogy bemutatkozzam: a nevem Long, magyarul *sárkány* – folytatta a jövevény, amint visszaérkezett előző helyére, és letekeredett az oszlopról.

Lesimította felborzolt, zöld pikkelyeit, melyeket Boldizsár faleveleknek hitt, leengedte kitárt szárnyát, és a kisfiú láthatta, hogy gerince vonalán, feje búbjától a farka végéig ágaskodó tüske-hegylánc vonul végig. Sólyomkarmokban végződő, pikkelyes lábával a kisfiú elé toppant.

Fu Cáng, a kincses sárkány

Éjfélre járhatott már, amikor a versenyt követő lampionúsztatás véget ért. A folyó olyan volt, mintha a csillagok fürdőkádja lenne.

Boldizsár és Long a sok zongzitól eltelten búcsúzott az asztaltársaságtól. Tyhü Jüen, a költő még marasztalta őket:

– Várjatok egy kicsit. Szeretnék útravalóul egy verset adni Boldizsárnak, hogy vigye magával az emberi világba. Nem én írtam, hanem a tudós Huang barátunktól tanultam, akinek szinte sohasem hallani szavát, mert azt tartja, hogy a bölcsesség a hallgatásban rejlik. Hallgassátok hát a verset:

Tyhiong tyhiong páj thu	Jáde-ékes, jáde-szép fehér nyúl,
Dong dzou szi ku.	Keletnek mén, majd nyugatnak fordul.
Í pu rú szin	Ruhák közül válaszd az újat.
Ren pu rú ku.	Barátságból legjobb a régi.

Boldizsár megköszönte az útravalót, intett Longnak, hogy indulhatnak, és a folyó felszínére emelkedtek. A sárkány szárnyával a távolba mutatott.

– Látod ott azt a hegyet? Az utunk következő állomása. Szép, holdfényes az éjszaka, röppenjünk el odáig.

– A hegytetőre megyünk? – kérdezte a kisfiú, és tekintetével a hegyet méregette.

– Nem, egyelőre csak a hegy lábához. Egy hosszú barlangrendszerben ott tanyázik Fu Cáng, a kincsek őrzője. Híres ékszerész és ötvösmester.

Nyomban felszálltak, és rövidesen meg is érkeztek. A barlang bejáratánál egy tigris feküdt. Érkezésükre felkapta a fejét, körülszaglászott, majd a sárkányt megpillantva ismét álomba szenderült.

– Ne félj, nem bánt, régi ismerősök vagyunk – szólt Long, Boldizsár megszeppenését látva.

A tigris barátsága jeléül felállt, és Boldizsár lábához dörgölődzött.

– Pihenjünk le mi is reggelig erre a puha mohára, hogy ne háborgassuk az éjszaka közepén Fu Cángot – indítványozta Long.

Azzal a tigris mellé heveredtek, és egy jót aludtak a cirógató holdfényben.

Reggel felpattantak, és beléptek a barlang sötétjébe.

– Hahó, hahó, Fu Cáng – kiáltotta a sárkány. – Merre vagy?

Semmi válasz.

A két barát átpréselte magát a hosszú, szűk járaton, és megérkeztek a sárkány ötvösműhelyébe, egy hatalmas cseppkőbarlangba.

Fu Cángot a márványasztal mellett találták, bányászlámpák sokasága világított körülötte, két szemüregében nagyítólencsék villogtak, füléből jókora füldugók álltak ki. Finom műszereivel drágaköveket csiszolt,

Hóemberbánat

Ébredés után Boldizsár elhúzta az ablak sötétítőfüggönyét.

– Végre! – kiáltotta, és olyan szélsebesen bújt bele kezeslábasába, húzta fel csizmáját, kesztyűjét, kapta magára kabátját, hogy öltözőversenyre is benevezhetett volna. Pillanatok alatt az udvaron termett.

A kinti világ estéről reggelre úgy megváltozott, hogy nem lehetett ráismerni: fehér pártákkal, bóbitákkal kacérkodtak a faágak, hószőrmét viselt még a szárítókötél is.

Boldizsár hógolyót gyúrt, majd gurítani kezdte az ösvényen mindaddig, amíg akkorára nőtt, mint egy vizesvödör. Ekkor beállította a kertbe, és rögtön hozzálátott egy másodikhoz is, melyet az előzőre helyezett, s végül egy labdányi harmadikkal már el is készült a hóember. Fejére egy kiszuperált kenyereskosarat borított, oldalába seprűt szúrt. Anyától kért olajbogyót szemnek s egy termetes sárgarépát orrnak, majd meghámozott egy piros almát. Az almahéjból nevető szájat formázott hóemberének – azt akarta, hogy víg kedélyű legyen. Amikor mindez-